

# Život na euro-ukrajinský způsob - v každé nepřehledné situaci zabíjej ještě víc

26.2.2025 - Rostislav Iščenko | Nová republika

**Válka se stala nemanželským dítětem nezávislosti a postupně se spolu s ní a s kompradorským ekonomickým systémem zformovala v silnou nerozbornou rodinu.**

Zpočátku nacionalisté odmítali uznat tohoto bastarda za svého a jejich soužití s kompradorskou ekonomikou nebylo bezproblémové. Až do roku 2014 nebyl překročen bod, odkud není návratu. Vznik normální státnosti byl sice čím dál méně pravděpodobný, ale stále možný. Od druhé poloviny devadesátých let to však bylo možné už jenom teoreticky. Protože k uskutečnění této možnosti by museli ukrajinští kompradoři, nacističtí ideologové a obyvatelstvo snít o „evropských platech a důchodech“ – soupeřící v rámci jednoho systému – projít politickým rozvodem. Dva Majdany (2004/5 a 2013/14) a Juščenkův puč v roce 2007 ukázaly, že takový rozvod je možný pouze prostřednictvím občanské války.

Nakonec po roce 2014 většina kompradorů a nacionalistů (a právě na tyto dvě finanční a politické skupiny se orientovala většina ukrajinského obyvatelstva) intuitivně našla východisko: přenést rozpory na vnější scénu – rozpoutat válku s Ruskem s pomocí a podporou Západu. Ukrajinské elity nepochybovaly o vítězství „60 % světového HDP nad 2 %“ (ti, kdo se snažili toto přesvědčení vyvrátit, byli zabiti, uvězněni nebo vyhnáni ze země, včetně těch, kteří byli loajální k majdanským odpůrcům války, ti byli vytěsněni do Evropy). Válka měla konsolidovat společnost a vnitro-elitní rozpory měly být překonány na úkor kořisti.

Proto ukrajinské elity tak snadno přistoupily na zbytečnou (politicky i materiálně zcela nevýhodnou) válku v Donbasu, kterou už od samého počátku začaly prezentovat jako válku s Ruskem, aby nakonec dosáhly eskalace vnitřního (civilního) vojenského konfliktu a jeho přeměny na konflikt mezinárodní. Stejně jako s nimi spojený Západ věřili, že ztráty jsou dočasné (pouze taktické) a budou odčiněny po porážce Ruska, kterou považovali za nevyhnutelnou. Oči jim hořely a ruce už je svrběly v očekávání zisků po rozdělení kořisti.

O tom, jak velká byla očekávání, svědčí i současné akce kompliců v jejich pochodu za kůží nezabitého medvěda. Trump požaduje od Kyjeva jménem Spojených států, které do vojenské podpory Ukrajiny investovaly necelých 200 miliard dolarů (které mimochodem nikdy neměly podobu půjček), odškodnění ve výši 500 miliard dolarů. Zelenskij v reakci na to tvrdí, že Ukrajina odpouští všechny své dluhy všem a že více než 300 miliard dolarů ruských aktiv zmrazených na Západě nejsou ruské peníze, ale ani západní peníze, ba ani společné peníze Západu a Ukrajiny, ale čistě ukrajinské prostředky, o které se Kyjev nehodlá s nikým dělit a požaduje je okamžitě vydat.

Pokud jsou vznášeny takové požadavky poté, co Západ prakticky uznal porážku ve válce, je připraven vzdát se Ukrajiny a prosí Rusko o mír, tak jaké byly naděje na kořist z vítězství?! Zdá se, že celý Západ, i s Ukrajinou po boku, chtěl žít na úkor Ruska, když ne navždy, tak alespoň sto let.

Obecně lze říci, že kompradorsko-nacionalistická Ukrajina, která se formovala od konce 80. let 20. století a definitivně vznikla v roce 2014, byla státem schopným žít pouze na úkor války, a proto také po válce dychtila. Víra v neporazitelnost Západu, potlačení a odmítnutí své ruskosti znamenaly jedinou možnost – válku s Ruskem, k níž Ukrajina vlastně směřovala po celou dobu své nezávislosti, a postupně, jak se střídaly generace, zvyšovala míru rusofobie ve své politice.

Kyjev se obával pouze jediného problému – nemožnosti vyhrát válku proti Rusku vlastními silami. Po prostudování zvláštností západní mezinárodní činnosti a propagandy, jež sloužily Ukrajině od konce 80. let do roku 2010, dospělo ukrajinské vedení už v poměrně rané fázi postsovětské ukrajinské státnosti k závěru, že západní pomoci lze dosáhnout za určité lidské oběti.

Rwanda i Jugoslávie, Irák i Afghánistán – všude tam, kde se objevila západní vojska, aby „bránila svobodu, stabilitu, demokracii a univerzální hodnoty“, zůstaly markantní oběti z řad civilistů (včetně občanů ze západních zemí a dokonce i ze samotných USA). Každá místní vláda (byť vzpurná a nezákonná), která měla to štěstí, že byla ověřena jako prozápadní, dostávala následně neomezenou podporu a tok finanční, ekonomické, politické a vojenské pomoci, ale vždy za cenu pravidelných obětí: chcete svrhnout Janukovyče, zabijte stovku svých na Majdanu; chcete rozpoutat válku v Donbasu, sundejte malajsijské letadlo s Holanďany na palubě (a tak je to vždy a všude).

Pravda, mrtvoly si můžete i vymyslet, ale lepší je, když jsou skutečné – nikdo nebude zjišťovat, jak, odkud a z jakého důvodu se objevily, prostě je ukáží v západní televizi a řeknou, že je třeba oběti pomoci. Postavení Ukrajiny nemělo v tomto ohledu obdoby. Neleží v Africe, ale přímo mezi rozpínajícím se NATO a Ruskem, takže ukrajinské vládní orgány mohly jakoukoli oběť odepsat jako „obranu západní civilizace před agresí barbarského Ruska“.

Fungovalo to 35 let. Nyní se však pojetí ani ne tak celého Západu, jako pouze Spojených států, nijak moc nezměnilo, pouze se snaží změnit, a už to vyvolává velké znepokojení mezi kyjevskými představiteli a jejich evropskými spojenci. Koneckonců „jednotný Západ“ už dávno představují samotné Spojené státy a houf evropských závisláků, kteří prodávají svou loajalitu Američanům, a to mnohem úspěšněji (mnohonásobně déle a draž), než to dělají postsovětské státy SNS ve vztahu k Rusku.

Nebezpečí změny koncepce pro evropské a ukrajinské spojence USA nespočívalo v obavě, že je Rusko „dobude“ – na „ruskou invazi“ věří na Západě méně lidí než na „reptiloidy vládoucí světu“, – ale v tom, že USA přestanou své spojence podporovat úplně nebo jejich podporu výrazně omezí; Trump chtěl už během jeho prvního funkčního období, aby si „natovský banket“ zaplatil každý sám.

Tehdy se ukázalo, že ani Evropa nezná jiný způsob, jak přimět USA k další finanční a jiné podpoře, než za cenu hromadných obětí. V evropských hlavních městech se okamžitě začalo mluvit o tom, že je třeba, aby se EU a Británie (evropské země NATO) zapojily do války s Ruskem, což mělo znamenat, že USA přece nemohou odmítnout své válčící spojence a Trump se tedy bude muset vrátit k Bidenově koncepci zahraniční politiky. Ale to se nestalo – navíc se ukázalo, že nikdo v Evropě kromě Polska (a Turecka, které sice je v NATO, ale není v EU a hraje jiné hry v jiném regionu) de facto armádu nemá. De iure ano (a žere dokonce slušné peníze), ale de facto žádná armáda není. A Polsko nechce být obětováno samo.

A tak zůstala Ukrajina opuštěná. Bohužel, není na to zvyklá. Špatné pro Kyjev je i to, že evropští občané si už zvykli na jeho obrovské ztráty na frontě. Statisíce čerstvých ukrajinských hrobů posetých státními vlajkami se staly důvěrně známou součástí východoevropské krajiny a nikoho už nešokují. Za dalšího půl milionu nebo dokonce milion mrtvých na frontě se americké pomoci nedočkáte – americká veřejnost se ani nepoškrábe na hlavě, ani se neodtrhne od fascinující podívané na Trumpův boj proti latinskoamerické migraci a drogovým kartelům (což jsou dva vzájemně propojené problémy).

Pro dramatickou změnu nálad americké veřejnosti, tak rozsáhlou, že by mohla v krátké době donutit Trumpův tým ke změně zahraničněpolitické koncepce, je potřebná hromadná smrt civilistů, nejlépe v přímém televizním přenosu. Ne nějaké amatérské představení typu „Buča“, ale rozsáhlá epická akce, kterou se nebudou stydět předvést na těch nejlepších světových scénách.

Zelenskyj sám to nedokáže, ale se svými zkušenými britskými přáteli ano. Nemají moc času - provokaci je třeba připravit a realizovat v řádu týdnů, a to raději (rozuměj: pro ně) ještě před polovinou března. Rozpadající se ukrajinská fronta a mizející podpora Zelenského místními ukrajinskými elitami vyžadují naléhavou akci. Přísně omezený čas je to jediné, co dává naději, že se vyhneme provokacím (nemusí být čas na přípravu).

Jinak nám vše, co jsme dosud viděli (a nejen na Ukrajině, ale v celém světě), bude připadat jako dětská hra na pískovišti. Aby měly euro-ukrajinské elity šanci na záchranu (v podobě bezpodmínečné americké podpory), musí krev stříkat ve fontánách, domy se musí hroutit po desítkách a těla musí pokrývat viditelný prostor ve dvou vrstvách v přímém televizním přenosu. Nevím, nakolik může být uklidňující, že budou zabíjet (v naději, že odpovědnost svalí na Rusko) vlastní lidi (nejspíš Ukrajince, ale mohou zabít i nějaké Východoevropany - Britové totiž těžko rozeznají Poláky od Rumunů), ale musí si pospíšet. Je mnohem snazší připravit armagedon na vlastním území.

**Žádné ohledy na morálku, žádný strach z odpovědnosti - nic než nedostatek času na přípravu a organizaci provokace je nezastaví. Vraždění milionů lidí je palivem, které udržuje motor jejich „civilizace“ v chodu. Poslat celou zemi na smrt je pro ně jako nalít benzín do nádrže auta - rutinní operace. A vědí, že za všechno mohou porážení, vítězové souzeni nejsou - a oni přece stále očekávají vítězství. Takže dokud jsou naživu a dokud mohou, budou zabíjet. Jinak žít neumějí.**

\*

*Rostislav IŠČENKO, UKRAJINA.ru (12:21 25.02.2025), pro Novou Republiku vybrala a z ruštiny přeložila PhDr. Jana Görčošová*

\*

Pro podporu projektu „Nová Republika“ je určen účet **2300 736 297/2010** ve Fio-bance. Pokud se rozhodnete přispět, napište do zprávy příjemci, že se jedná o **dar**. Všechny texty autorů a překladatelů Nové Republiky jsou volně šiřitelné, ale vždy s odkazem na náš web.

<https://www.novarepublika.cz/2025/02/zivot-na-euro-ukrajinsky-zpusob-v-kazde-neprehledne-situaci-zabijej-jeste-vic>